సిగ్గుకథ

'చెందూ'

పోస్తే నీకేమొస్తుందే తల్లీ! నీ కంట్లో మా ఆల్లుడే పడ్డాడా? ఊళ్ళో మగాడెవడూ లేడా? 'అన్నయ్యా' అని పిలిచేటట్టయితే మళ్ళి రా ఈ ఇంటికి! లేదూ మా మానావ మమ్మల్ని బతకనివ్వు!" అంది.

నేను నిర్ఘాంతపోయాను. వీళ్ళ ఉద్రేశ మేమిటి? ఇంత ఘోరంగా ఎలా ఊహించ గలరు వీళ్ళు? 'బావగారూ!' అనడంలో తమాషాగా. సరదాగా అల్లరి పట్టించాలనే చిన్నతనపు భావమే నాకుంది. నాకు వాళ్ళ మీద విపరీతమైన అసహ్యమేసింది.

జన్మలో వాళ్ళ గడప తొక్కలేదు.

అప్పటికీ నేను బిగ్గరగా నవ్వేదాన్ని. జంకుగొంకు లేకుండా అందరితో నవ్వుతూ నవ్విస్తూ కబుర్లు చెప్పేదాన్ని. గంటల తర బడి. గెంతేదాన్ని! అప్పుడు నే ను లేడి పిల్లని. అ ప్పు డు నే ను కొండవాగును. అప్పుడు నాకు పదహారేళ్ళు!

అప్పటికి నా పదో తరగతి పరీక్షలయి పోయాయి. నాన్నకు ట్రాన్స్ఫరయింది. కొత్తవూళ్ళో డిగ్రీకాలేజీ ఉంది. ఇంటర్‌లో జాయినయ్యాను.

మా క్లాస్‌మేట్ ఒకతను మా ఇంటి దగ్గ ర్లోనే ఉండేవాడు. ఒక వారం తర్వాత పరి చయం అయ్యాడు- సుబ్బారావు. కాలేజ్‌కు కలిసి వెళ్ళి. కలిసే వచ్చేవాళ్ళం. మా క్లాస్ మేట్స్ అడిగేవాళ్ళు. "నీ బాయ్ ఫ్రెండా!" అని. నా కర్థమయ్యేది కాదు. "ఫ్రెండ్!" అనేదాన్ని. వాళ్ళు నవ్వేవాళ్ళు. నేను పట్టించు కొనేదాన్ని కాదు.

మే మిద్దరమూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, నవ్వుకుంటూ దారివెంట వెళుతుంటే, ఇళ్ళ ల్లోంచీ వాకిళ్ళలోంచీ కు తూ హ లం గా, వింతగా చూస్తుండేవాళ్ళు మా వీధివాళ్ళు. నాకు "జూ"లో నడుస్తున్నట్లుండేది.

ఒక రోజు కాలేజ్‌కు వెళ్ళేసరికి గోడల మీద బొమ్మలు, బూతుకూతలు - నన్నూ, సుబ్బారావును కలిపి. ఆ రాసిన దద్దమ్మ ఎవడో తెలుసుకుని చితకబాదాలన్నంత కోపమొచ్చింది నాకు. వాడికి లాభించే దేమిటి? ఏ పైశాచికానందం వాడికి కలుగు తుంది? నేనెవరికి అపకారం చేశాను? నన్ను పలకరించిన ప్రతివారికీ నవ్వుతూ సమాధానం చెప్పానే? ఒక వేళ మా ఇద్దరి మధ్యా ఆ బూతే (అప్పటికి నాకు సరిగ్గా తెలీదు బూతు అంటే!) ఉంటేమాత్రం పని గట్టుకు ప్రచారం చేయవలసిన అవసర మేమిటి ఈ వెధవకు?

ఆ విషయమయితే క్రమంగా మాసి పోయింది కానీ సుబ్బారావుని వాళ్ళింటో తిట్టారట. అప్పట్నుంచీ నాతో మాట్లాడడం మానేశాడు. అంతకన్నా ముఖ్యంగా నాన్న కూడా కొంచెం సీరియస్‌గానే ఈ విష యాన్ని తీసుకోవడం. "మరీ క్లోజ్ ఫ్రెండ్‌షిప్ చేయకమ్మా మగపిల్లలతో! లేనిపోనిగొడవలన్నీనెత్తికిచుట్టుకుంటాయి' అన్నారు.

నాకు ఏడుపొచ్చింది. నా ప్రవర్తనమీద నమ్మకం లేక కాదు, ఇట్లా గొడవలు జరి గితే నా భవిష్యత్తుకు దెబ్బ అని ఆయనకూ భీతి కలిగినట్లుంది. మొట్టమొదటిసారిగా నా ప్రవర్తనకో హద్దును నిర్దేశించారు.

అయితే ఆ హద్దును అతిక్రమించకుండా నేనెన్నాళ్ళో వుండలేకపోయాను. మాట్లాడ కుండా వుండలేకపోవడం నా స్వభావం ఎవరితోనయినాసరే! మగ, ఆడస్నేహితు లని నాకు విడదీయబుద్ధి ఆయ్యేది కాదు.

అది జరిగిన నాలుగు రోజులకనుకుం టాను, కాలేజ్ నుంచి వస్తుంటే వెనక నుంచి వినిపించింది. "సుబ్బారావుగాడు

లక్కీ ఫెలో రా— ఇలాంటిదాన్ని పట్టేదంటే!" అని

వెనక్కి తిరిగి చూశాను.

మధు! మా క్లాస్‌మేట్! వెధవ! క్లాసులో ముంగిలా వుండేవాడు. ఎవడితోనో వస్తూ అంటున్నాడు.

నాకు కోపం వచ్చింది. "నిజం తెలుసుకోకుండా పిచ్చిపిచ్చిగా వాగడం వంటికి మంచిది కాదు" అన్నాను తీవ్రంగా.

"నేను నిన్ను అనలేదు" అన్నాడు.

"ఎవరిని గురించి అన్నదీ అర్థం అవుతూనే వుంది. అతి తెలివి చూపించకండి!" అన్నాను.

"నీ గురించే అన్నాననుకో! ఏం చేస్తావేం!" తలెగరేస్తూ లెక్కలేనట్టు మాట్లాడాడు

"మీ అమ్మో చెల్లో మీ పక్కింటి వాడితో తిరుగుతోందని నేను ప్రచారం చేస్తే నువ్వేం చేస్తావు!"

"చెప్పు తీసుకు పళ్ళు రాలగొడతాను!"

చటుక్కున వంగి, కాలి చెప్పు తీసి ఆ చెంపా ఈ చెంపా వాయించాను. మిడిగుడ్లు వేసుకుని అవాక్కై నిలబడిపోయాడు.

మేం కాలేజీలో చేరి సంవత్సరం కూడా కాకపోవడం వలన, అతనికి పెద్దగా బలగం సమకూరకపోవడం వలన ఆ గొడవ కాలేజీలో గుప్పుమన్నా తర్వాత మరే ఇతర పరిణామాలకూ దారి తీయలేకపోయింది— అంతటితో సమసిపోయి.

మళ్ళీ ఇంటర్ సెకండియర్‌లో.... అన్నపూర్ణ అని ఒకమ్మాయి కొత్తగా వచ్చింది. వాళ్ళ నాన్నగారు బ్యాంక్ మేనేజరు. ట్రాన్స్‌ఫరయి కొత్తగా వచ్చారా ఊరికి. వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళి వస్తుండేదాన్ని. తనకో అన్నా తమ్ముడూ. అన్న పేరు విద్యాసాగర్. ఫైనల్ బి. ఎస్‌సి చదివేవాడు. తమ్ముడి పేరేదో వుంది. నైన్త్ చదివేవాడు. నలుగురమూ ఎప్పుడూ సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కారమ్సు ఆడేవాళ్ళం. బాగా స్నేహంగా ఉండేవాళ్ళం. వాళ్ళ అమ్మగారు కూడా మాతో కలిసిపోయేవారు.

ఓ రోజు కాలేజీ నుంచి వస్తుంటే.... ఆ రోజు అన్నపూర్ణ కాలేజీకి రాలేదు.... విద్యాసాగర్ ఎదురయ్యాడు. పలకరింపులయ్యాక అన్నపూర్ణ రాలేదేమని అడిగితే- తనకు తలనొప్పి అని చెప్పాడు. తర్వాత మా చెల్లాయి నోట్సు అడిగేరట కదా మీరు మీకివ్వమంది!" అంటూ ఇచ్చాడు. నేనాశ్చర్యపోయాను. తనను అడిగినట్లు నాకేమీ గుర్తులేదు. అయినా తీసుకున్నాను. ఇంటికొచ్చాక ఏమి నోట్సో. ఎందుకు పంపిందా అని ఆలోచిస్తూ ఆ నోట్సు తిరగేస్తుంటే ఒక కవర్ కనిపించింది. తీసి చూస్తే లోపల లెటర్.... విద్యాసాగర్ నాకు వ్రాసేడు. దాన్ని పూర్తిగా చదవలేదు నేను. చదివిందంతా అర్థమూ కాలేదు. నన్ను ప్రేమిస్తున్నట్లు రాసేడని మాత్రం తెలిసింది.

నేనెంత ఆశ్చర్యపోయానో! విద్యాసాగర్ ఆ పేటలోనే ఆదర్శ విద్యార్థి. బుద్ధిమంతుడు. నేనెవరికైనా అతనిట్లా రాశాడని చెప్తే చస్తే నమ్మరు. పైగా నేనే అతనేదో అల్లరిపెట్టడానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్లు అనుమానిస్తారు. అతనికిట్లాంటి బుద్ధి పుట్టిందేమిటి చక్కగా చదువుకోక అని విచారించి ఆ లెటర్ తీసుకుని సరాసరి వాళ్ళ అమ్మగారిని కలుసుకుని విషయం చెప్పి లెటరిచ్చాను. ఆవిడ నన్ను బ్రతిమాలింది. ఈ విషయం ఎక్కడా అనవద్దని. నేను సరే అని తలూపి వచ్చేశాను. ఆవిడ కొడుకుని ఏమని తిట్టిందో నాకు తెలీదు కానీ తర్వాత ఆ కుటుంబంతో పూర్వం అంత సన్నిహితంగా మసలలేకపోయాను.

మళ్ళీ డిగ్రీ ఫస్టియర్‌లో మరొకడు.... రమణ.... అప్పుడు నాకు ఆటలంటే ఆసక్తి చావలేదింకా. జావెలిన్ త్రో నన్ను బాగా ఆకర్షించింది. అందులో రమణదే ఎప్పుడూ ఫస్ట్ ప్రైజ్. అతన్ని పరిచయం చేసుకుని నేర్చుకుంటానన్నాను. ప్రతి రోజూ ఉదయమే జావెలిన్ పట్టుకుని మా ఇంటి ఎదురుగా ఉండే గ్రౌండ్స్‌కు వచ్చేవాడు. జావెలిన్ ఏ పొజిషన్లో ఎలా పట్టుకోవాలో చూపించి సరిచేస్తుండేవాడు. మొదట్లో నేను గమనించలేదు కానీ. తర్వాత తర్వాత అర్థమయింది. అతను కావాలనే నన్ను తాకేంత దగ్గరగా వచ్చి జావెలిన్ మీద నా చేతులను సర్దుతున్నట్లు తాకడమూ, మోచేతులతో నా గుండెలమీద నొక్కడమూ.... ఇదంతా అతనత్యంత సహజంగా చేసేవాడో లేక నా అమాయకత్వమో గానీ నేనేమాత్రమూ గ్రహించలేకపోయాను. ఓ రోజు ఆ విషయమై నేను అతన్ని మందలిద్దామని అనుకుంటూ ఉండగానే..వాడు...ఆ వెధవ...నన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకుని-అది చలికాలం. మంచుమూలానా దూరాన వున్న మనుషులు స్పష్టంగా అవుపించరు-ముద్దు పెట్టుకోవడానికి ముందుకు వంగేడు నేనతన్ని జుట్టు పట్టుకొని వెనక్కినెట్టి మొహం వాచేలా చివాట్లు పెట్టాను.

అప్పటికయినా నాకు బుద్ధి వచ్చుంటే బావుండేది. రాలేదు. ఇంకా ఎన్ని ఎదురు దెబ్బలు. ఒక్కొక్క దాన్నీ ఓపిగ్గా భరిస్తూ.... ఓ కాలేజీ లెక్చరర్.... ఓ రచయిత ననుకునేవాడు- ఎంతమంది వెధవలు- ఎన్నిరకాలుగా. వీళ్ళంతా వెధవలు. కాస్తంత చనువుగా, స్నేహంగా ఉంటే చాలు దీనికి ఒళ్ళు కొవ్వెక్కి నాతో అనుభవం కోరి ఇట్లా స్నేహం చేస్తోందనుకుంటారు. ఒక్కొక్కడూ తన ధనాన్నీ, అధికారాన్నీ, అవకాశాన్నీ, బలగాన్నీ, తెలివినీ, బలాన్నీ అన్నింటినీ ఉపయోగించి ఒకహృదయాన్నీ తద్వారా ఆమె శరీరాన్ని లేదా డైరెక్టుగా ఆమె శరీరాన్నే గెల్చడానికి లోబర్చుకోవడానికి చచ్చేంత ప్రయత్నం చేస్తాడు. వీళ్ళకు ఆడది మనిషి కాదు. సుఖాన్ని అందించే వస్తువు. నయానో, భయానో ఆడదాన్ని లొంగదీసుకోవడమే వీళ్ళ లక్ష్యం. ప్రేమా పెళ్ళి అని కబుర్లు చెప్తేనేం! ఒంటరిగా గదిలో బంధించి అయితేనేం! వీళ్ళ ఉద్దేశం చివరికి అదే.

చుట్టూవున్న కాకులు అంతకన్నా ఊరుకోవు. ఎక్కడ ఎవరు నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్నారో గమనించి వాళ్ళకు సంబంధాలు అంటగట్టడం! వీళ్ళ దృష్టిలో ఏ అమ్మాయీ స్వేచ్ఛగా నవ్వుతూ బయట తిరగకూడదు. దేవుడా! దేవుడా! ఎట్లా క్షమిస్తున్నావు వీళ్ళందరినీ నువ్వు.

మా శ్రేయోభిలాషులకు దసరా శుభాకాంక్షలు!

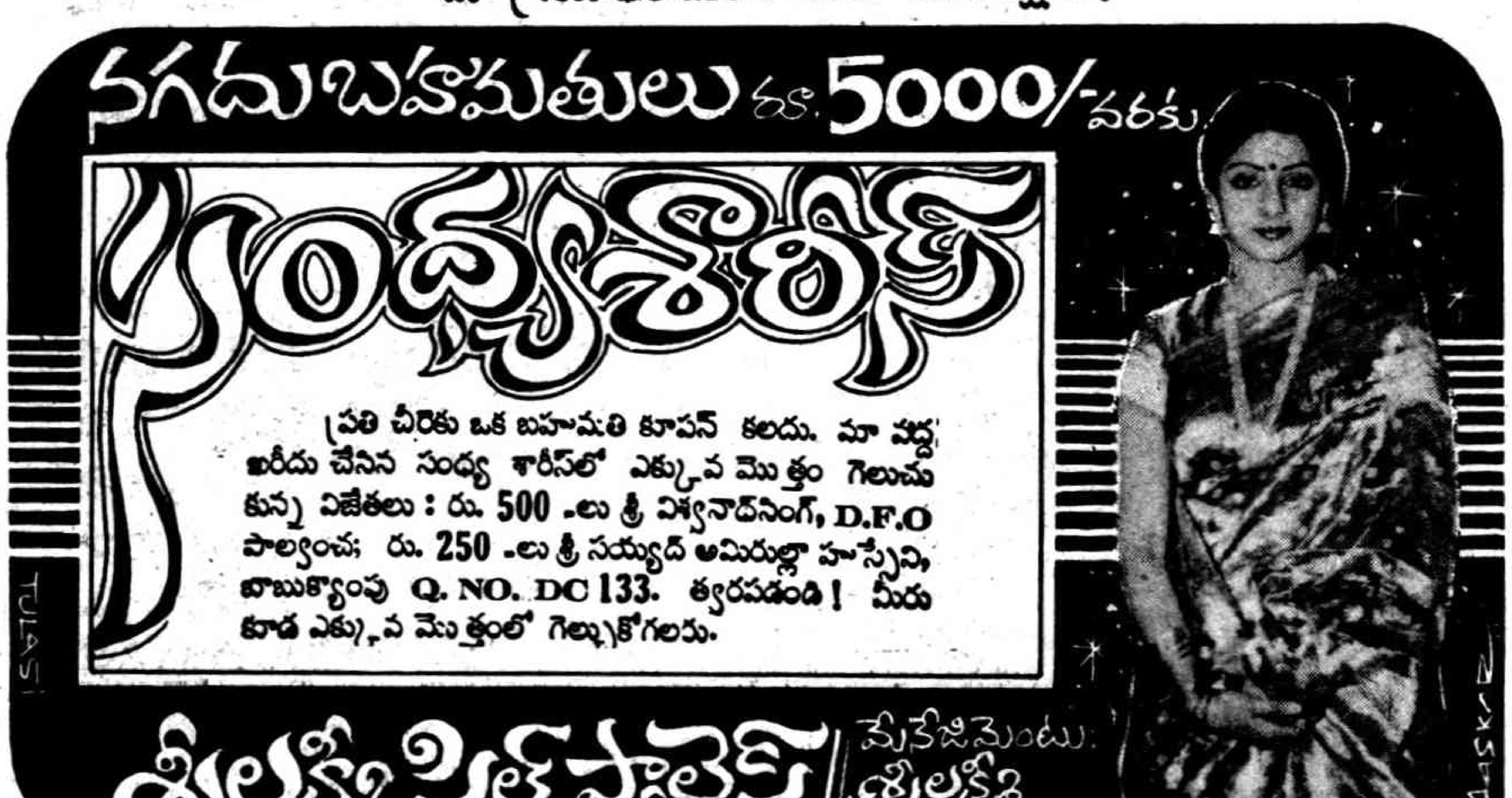

ఫోటో వ్యాఖ్య పోటీ

—ఫోటో : ఎ. ఎస్. వరప్రసాదరావు, గుంటూరు

పాఠకులు పైన ప్రచురించిన ఫోటోకు సరిపడే వ్యాఖ్యను పోస్టుకార్డుపై వ్రాసి 31-10-83 లోగా "ఫోటో వ్యాఖ్య పోటీ, ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక, బాక్స్ నెం. 712, లబ్బీపేట, విజయవాడ-10" చిరునామాకు పంపాలి. పోటీలో వచ్చిన వాటిని పరిశీలించి ఉత్తమంగా ఎన్నికయిన వ్యాఖ్యకు రు 25-లు బహుమతి ఇవ్వడం జరుగుతుంది.

—ఎడిటర్

డిగ్రీ అయింది. అదృష్టవశాత్తు బాంక్‌లో క్లర్క్‌గా ఉద్యోగమొచ్చింది. అక్కడా వదలరు.... ప్రతివాడూ ప్లాన్స్ వేస్తారు.... ఎలాగైతేనేం ఓ మొగుడు దొరికాడు. నిజంగా మంచివాడు. నాన్నలా అతనూ జాబ్ చేస్తున్నారు. పెళ్ళయ్యాక వెనకటి స్వేచ్ఛ తగ్గలేదు. హాయిగా అందరితో సరదాగా గడిపేస్తుండగా ఒక రాత్రి ఆయన నెమ్మదిగా చెప్పారు.

"చూడూ! నువ్వందరితోనూ ఫ్రీగానూ ఫ్రాంక్‌గానూ మాట్లాడడం నాకు నచ్చింది. అయితే ఒకటి గుర్తుపెట్టుకోవాలి నువ్వు! మన చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచం! అది మన గురించి ఏమనుకుంటుందో కూడా గమనించాలి కదా! నువ్వు ఇట్లా అందరితో బిగ్గరగా నవ్వుతూ, జోక్స్ వేసుకుంటూ తిరుగుతుంటే మా కొలీగ్స్ నీ గురించి నీచంగా మాట్లాడుకోవడం, నన్నో దద్దమ్మగానూ, చవటగానూ జమగట్టి, వ్యంగ్యంగా సానుభూతి చూపడం లాంటివి చేస్తున్నారు. నువ్విట్లా మాట్లాడడం నీ మగస్నేహితులలో కూడా దురూహలు రేపుతుందేమో నన్న అనుమానం కలుగుతోంది నాకు. నీ గురించి ఎవరుగానీ నీచంగా భావించడం భరించలేను నేను. నీకిట్లా చెప్పడం నాకూ కష్టంగానే వుంది. నువ్వు అందరితోనూ మరీ ఇంత ఫ్రీగా కాక కొంత రిజర్వ్‌డ్‌గా వుంటే మంచిదనిపిస్తుంది నాకు. నేను నిన్ను శాసించడం లేదు. ప్లీజ్! నువ్వు శాంతంగా ఆలోచించి చూడు! నీకూ తెలుస్తుంది."

నా కేడుపొచ్చింది.

నేనెప్పుడు బిగ్గరగా నవ్వను. మహా అయితే ఒక చిరునవ్వు! ఎవరితో పడితే వాళ్ళతో గంటల తరబడి కబుర్లు వేసుకు కూర్చోను. సిగ్గూ, బిడియం! నా తల నేలను తాకేదాకా వంచగలను కూడాను. ఒక సాధారణ గృహిణి పాత్రలోకి ఒదిగిపోయాను. ఇప్పుడు నేను తెలివైనదాన్ని. అచ్చమైన ఆడదాన్ని. నాకిప్పుడు ఇరవై ఆరేళ్ళు. ●